

Kádár János elvtárs Szegeden

Az Újszegedi Kender-Lenszövő Vállalat dolgozóinak Kádár elvtárs, a szövedő kiváló dolgozója virágcsokorral köszöntötte Kádár elvtársat

Az üzem raktárában Kádár elvtárs közel 20 percig időzött, ahol megtekintette a gyár készítményeit és elbeszélgetett az ott dolgozókkal is

Több dolgozótól megkérdezte Kádár elvtárs, mennyi a keresete, férje, vagy felesége hol dolgozik, van-e gyermek és ki ügyel rájuk, míg szülei dolgoznak. Megérdeklődte, elégedettek-e munkakörülményeikkel, életszínvonalukkal. Képünkön a célnázó üzemszervező egyik munkásnőjével beszélget

Szeged értelmiségi dolgozóinak képviselői, egyetemi tanárok, orvosok, mérnökök, művészek, írók, újságírók folytattak közvetlen hangú beszélgetést a központi egyetem aulájában Kádár János elvtárral

(Liebmann Béla felvétele) Többfelé végigsétált Kádár elvtárs a szegedi utcákon, s mint képünk is mutatja — megtekintette a Széchenyi tér és a Károlyi utca kirakatait

A kommunista párt és a nép az érdem

Az ellenforradalmat megelőző és követő időben a reakció minden rendű és rangú képviselője azon volt fennakadva, hogy miért van Magyarországon csak egy párt, hiszen a demokrácia egyik bizonyítéka az is, hogy több pártnak megadják a működési lehetőséget. Most nem beszélünk arról, hogy ezek az emberek a demokrácia fogalma alatt nem a népi demokráciát értették, hanem a nyugati típusú polgári demokráciát, amely lényegét tekintve azonos az ellenforradalommal, a régi rendszer visszaállításával. Azt azonban szükséges részletesebben is kifejtetni, hogy egyedül a kommunista párt, nem pedig több, különböző irányzatú politikai párt képviseli a magyar dolgozó nép érdekeit. Egyesek azt kezdték emlegetni például 1956 nyarán, hogy a szocializmus építésében ebben a szakaszban tulajdonképpen már nincs is szükség a kommunista párt, mint a munkásosztály élcsapatára. Ezek tudatosan figyelmen kívül hagyták Leninnek azt a tanítását, hogy forradalmi párt nélkül a munkásosztály vezérkar nélküli hadsereg.

Minden párt osztályérdekeket fejez ki. A pártok között vannak, csoportok, rétegek vannak, amelyeknek az a céljuk, hogy meghódítsák a politikai hatalmat, vagy legalábbis részt kérjenek a hatalomból. A munkásosztálynak létevére a hatalom megszerzése és természetesen ugyanilyen létevére a hatalom megőrzése is, amit csak a legforradalmibb párt, a kommunista párt vezetésével tud magának biztosítani. Nem kell különösebben magyarázni, hogy hazánkban a felszabadulás után egyes egyedül csak a kommunista párt harcolt következetesen és megalkuvás nélkül a munkásosztály hatalmáért. A többi, 1945-48-ban működő párt csak hátrahámozott, munkahalogató, gáncsoskodó és szabotáló szerepet töltött be. Ma már a dolgozó túlnyomó többsége világosan látja, hogy a marxista-leninista párt tökéletesen kifejezi a munkásság, a dolgozó parasztság és az értelmiségiek akaratát. Mert milyen alarattól lehetett és lehet itt szó? Nyilvánvaló, hogy a hatalom birtoklásáról, a kizsákmányolás megszüntetéséről és a jobb, kevesebb gondú élet megteremtéséről. Kívívta mindezt nálunk a kommunista párt. Igen, feltétlenül és maradéktalanul. Ennek bizonyítására elég talán annyit felhozni, hogy jelenleg nem a tökések, hanem a munkásosztály sorából kikerült legjobbak igazgatják az üzemeket, azok, akik már bebizonyították hűségüket a szocializmus ügyéhez. Elég talán annyi, hogy ma már nincsenek szellemi inségmunkások, mert a kommunista párt az értelmiségi dolgozóknak is megadta az alkotási lehetőséget. Elég talán annyi, hogy

a dolgozó parasztság körében is ismeretlenné váltak jóformán a kicsinyes napi gondok, mindannyian megtalálják számításukat, s különösen a termelőszövetkezetek biztosítanak számukra nagyobb anyagi jólétet.

Nem csitult el az ellenforradalom leverése után sem a többpártrendszer követelő reakciók és revizionisták lármája. A Magyar Szocialista Munkáspártot azzal hibáztatták ezek az elemek, hogy ismét lehetőséget nyújt a korábban elkövetett hibák megismétlődéséhez. Azt kifogásolták, hogy más pártoknak be kellett szüntetni működésüket, holott ezek lettek volna hivatva, hogy figyeljék és bírálják a szocializmus építése közben előforduló fogyatékosokat. Az ellenforradalmárok és revizionisták segítőtársaik azzal szem törődtek, hogy a többpártrendszer nálunk maga az élet tette feleslegessé. A jóindulatú, építő szándékú bírálókat megfelelően gyakorolják a dolgozó milliók, akik az ellenforradalom idején és azóta is meggyőződtek arról, hogy a munkáshatalom és a szocializmus ügyének legkövetkeztesebb védelmezője egyedül a Magyar Szocialista Munkáspárt.

Amikor az MSZMP helyes és bölcs vezetésének eredményeként 4300 millió forinttal nőtt a dolgozók évi keresete és csupán nyereségrészesedésként egymilliárd forintnyi összeget fizettek ki az üzemek a múlt év végén; amikor a mezőgazdaságban megszűnt a kötelező beszolgáltatás, továbbá a kötelező tűz- és jégbiztosítási rendszer; amikor rendeződött a kisiparosok és kiskereskedők helyzete és sok más hasonló pozitív intézkedés született a korábbi túlzások és hibák kiküszöbölésére — egyenesen bűn lenne működési lehetőséget adni egyetlen olyan pártnak is, amely a kapitalista magántulajdon szentségének megvédését írja zászlajára.

A marxista-leninista párton kívül minden egyéb párt lényegében és végső soron a burzsoázia vagy az arisztokrácia hatalmáért harcol és manőverezik. Ez bizonyára jó a régi rendszer híveinek beföldön és külföldön, de semmiképpen sem jó a szocializmust építő dolgozó népeknek. Vajon kinek jut eszébe azt gondolni, hogy például az Egyesült Államokban jelenleg is működő Demokrata Párt és Köztársasági Párt között alapvető nézeteltérések vannak? E pártok vezetői látszólag marják, szidják egymást, különösen választások idején, hogy nagyobb politikai hatalmat biztosítsanak maguknak és port hintsenek a tömegek szemébe. Mivel azonban mindkét párt vezérkara többnyire milliomosokból, tőkésből áll, egyik is, másik is a kapitalista rendszert tartja a létező összes rendszerek legtökéletesebbjének.

Vagy vissza lehet nézni Horthyék Magyarországa is. Mi különbség volt — mondjuk — a nyilaspárt és az úgynevezett Magyar Élet Pártja között? Eleinte ezek sem értették meg egymást, de ezekben sem volt egyiknek sem, hogy a proletárdiktatúra kivívására harcoljon. Csupán abban különböztek, hogy Szálasi még arcátlanabban akarta eltiporni az emberi jogokat, mint ahogyan azt Horthy Miklós tette negyedszázadon keresztül.

Az ellenforradalom 1956 őszén is megpróbálta behízelegni magát és többpártrendszerrel megosztani a dolgozók erejét. Bizonyára emlékszik még az olvasó például a Demokrata Néppártra. Nos, ez a párt népi demokráciánk első szakaszában legalisan működött, s a klerikális reakció támogatása révén 1947-ben jelentős számú szavazatra tett szert. Akkor nyíltan fellépett a kommunista párt által végrehajtott földreform ellen. Az államosítások idején körömszakadtáig védte a tőkés érdekeket és a magántulajdon sérthetlenségét hangoztatva igyekezett megakadályozni a tőkés kizsákmányolást. Hogy az ellenforradalom idején sem változtatott meg célkitűzéseit, arra talán legjobb bizonyíték, ha idézzük a párt irányelveiből. Ime: »A népi demokráciát olyan szakasznak kell tekinteni, amelyet ahhoz, hogy vissza ne térhessen, merész lendülettel túl kell haladni«. S hogy véletlenül se higgye senki, hogy a proletárdiktatúrán »túlhaladt« rendszer például a kommunizmus lett volna, álljanak itt ezek a sorok a Demokrata Néppárt lapjából: »A kereskedelmi vállalatokat, továbbá a lakóházakat, adják vissza volt tulajdonosaiknak!« Más szóval annyit jelent ez, hogy éljenek a volt tőkés és a háziurak, természetesen a dolgozók rovására. Mert »a több párton alapuló parlamenti demokráciához való visszatérés« (azaz a nyugati típusú polgári demokráciához), amit célul tűzött ki ez a párt — a meztelen ellenforradalommal egyenlő.

Sorolhatnánk tovább a többi hasonszórú pártot is. A Katolikus Néppárt jellemzésül elég talán annyi, hogy egyik kiszemelt vezetője gróf Khuen-Héderváry Károly, híhű királypárti földbirtokos és gyártulajdonos volt. Elgondolható, milyen rózsás jövőt szánt ez a gróf Khuen a magyar munkásnak és dolgozó parasztnak. Vagy nézzünk a Keresztény Front mintegy 90 oldalas programjából egyik-két részletet: »A Keresztény Front az esetéről-estéről ismétlődő királyválasztás mellett döntött és a szentkorona közjogi szerepének fennállását elismeri«. Másutt: »A koronás király életfogytiglan a legfőbb hatalom birtokosa, személye sérthetetlen. Címe: Felséges úr«.

Talán ennyi is elég. A középkor dohos levegője csap meg bennünket, s szinte halljuk a deresre húzott jobbjak jajtását. Ezek a pártok akartak itt egzisztálni, hogy eltörölhesék a szocialista demokráciát és elrabolhassanak mindent, amit az ügyes, dolgozó nép alkotott a felszabadulás óta. A Magyar Szocialista Munkáspárt és a dolgozó nép az érdem, hogy a huszadik század második felében nem állították vissza nálunk a feudális állapotokat. Egyetértünk azzal, hogy Magyarországon szét kellett határozottan ütni a szélhámos és a gyilkos szándékú pártok között. Magyarországon nem lehet többé többpártrendszer, hanem csak munkáshatalom lehet egyetlen, a marxista-leninista párt vezetésével.

A genfi atomtárgyalásokról

Bár — legalábbis egyelőre — »csupán« nagyköveti szinten folynak Genfben a pénteken megkezdett és a nukleáris-kísérletek felfüggesztését, illetve beszüntetését célzó háromhatalmi megbeszélések, az értekezlet iránt világszerte megnyilvánuló érdeklődés nagyobb, mint ezt korábban várni lehetett volna. Ez egyrészt magyarázható azzal, hogy a nemzetközi politika »arénája« pillanatnyilag csendes, távolkeleti vonatkozásban csakúgy, mint Közép- és Keleten, legfőképpen azonban azzal, hogy a most folyó genfi megbeszélések kimenetele döntően határozza majd meg a nemzetközi események további alakulásának irányvonalát.

Pénteken, az értekezlet első napján a delegációvezető tőke volt a szó. Már ekkor feltűnt, hogy a Szovjetunió álláspontja a nukleáris-kísérletek beszüntetésére vonatkozóan máris alapot jelent a meggyezésre. Ez a tény különösen nyilvánvalóvá vált az amerikai küldöttség vezetőjének felszólalásakor, aki annyi feltételt, annyi »ha«-t sorolt fel, hogy a résztvevő megbízottaknak komoly kétségük támadhatott: létezhet-e egyáltalán több ellentét a szovjet indítvánnyal szemben. Amikor azután Wadsworth — ő az amerikai delegáció főnöke — csupán Eisenhower augusztus 22-i, a nukleáris-kísérletek egy évre történő felfüggesztését indítványozó elgondolásait tudta végül is

elismételni, senki előtt sem volt kétséges: az amerikai delegációnak még nincsenek vitára bocsátható terveik. Ami a nemzetközi közvélemény számára különösen feltűnő, az a francia kormány állapítja a genfi értekezlettel kapcsolatban: de Gaulle tájékoztatásügyi minisztere néhány napon belül immár nem első ízben szövegezi le, hogy a genfi értekezlet majdani eredményei nem kötelezhetik a franciákat.

A döntő a világ számára az, hogy a Szovjetunió és az Egyesült Államok között megállapodás szülessék az alapvető kérdésekben. Minden más részletkérdés ennek a megállapodásnak a függvénye.